

и престанѣтъ да го учѣтъ; но двѣтъ учителки са стараяхъ да усъвършенствуватъ дѣлото си . . . . .

« Земи, рече му, една заранѣ Аиша, преговори тѣзи книга, и послѣ ще ни я прочетешъ на високо. »

И, когато Кармена, колѣничила предъ огнището, наязаше единъ сребренъ ссѣдъ на огъня, Пикильо метнѣ очи на книгата и прочете слѣдующето заглавіе:

« Завоеваніето на Испанія отъ Маврытъ ».

« А! отъ Маврытъ . . . . . знаѣж кои сѣтъ. »

— Ты Пикильо! . . . . . че какъ ги знаешъ! рече Аиша като изгледа ученика си.

— Видѣхъ одного, който бѣше толкози благороденъ и толкози хубавецъ! . . . . . той ми каза думы които нема да забравѣж никога . . . . . И послѣ, първытъ ми пріятели бѣхъ Мавры, и ма увѣрихъ даже че и азъ съмъ отъ племето имъ и отъ кръвта имъ.

— Наистина? отговори Аиша; азъ мисляхъ че го незнаешъ.

— А ты, какъ го знаешъ? попыта Кармена, безъ да напусне работата, съ която са занимаваше съ голѣмо вниманіе като че бѣше много важна.

— Научихъ го много лесно, отговори Аиша; когато го срѣщнахъмы първый пѣтъ, клоневетѣ на дърветата толкось бѣхъ издрали дрехытъ му, щото не бѣ трудно да видѣж знака, който има на десната си рѣка . . . И ты сама го видѣ.

— Имашъ право . . . но незнаяхъ що значи, отговори Кармена.

— Той е арабскый знакъ, повтори Аиша.

— Знаешъ прочее арабскы, сестро?

— Да сестро . . . нѣколко думы само . . . които научихъ като бѣхъ еще дѣте. »

« Послѣ са обърнѣ къмъ Пикильо и рече:

« Чети низко и не ны залисвай . . . че имамаы работа много . . . Кармено, свѣрши ли, готова ли е закуската ни? »

— Да, сестро . . . както ма научи; ей-я. »

И я излѣ въ паничка отъ порселанъ.

« Чудесно! рече Аиша; познавамъ много добръ »